

บทที่ 2 ความปรีชาสุขุมแบบคริสตชน

ความปรีชาสุขุมของคริสตชน

1. มนุษย์มักจะตั้งปัญหาถามตัวเอง เพราะมนุษย์เป็นนักค้นหาที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ มนุษย์ต้องการรู้ว่าต้องทำอะไร และทำไมต้องทำอย่างนั้น ดังนั้น แม้เมื่อมีความรู้ทางวิชาการ พอแก่ความต้องการทางวัตถุของชีวิตแล้ว มนุษย์ยังคิดจะขบปัญหาเรื่องชีวิตของตนต่อไป หมายความว่ามนุษย์นั้นหมกมุ่นจมอยู่ในโลกอันมีขอบเขต แต่มีความใฝ่ฝันไปถึงสิ่งอันไม่มีขอบเขต

มนุษย์มักถามตัวเองว่า ชีวิตมีจุดหมายอะไรและมีความหมายอะไร ทำไมจึงมีความดีกับความชั่ว ความทุกข์กับความตายมาจากไหน และมีความหมายประการใด มีทางที่จะบรรลุถึงความสุขแท้หรือไม่มีใครตอบปัญหาที่ทรมาณจิตใจเหล่านี้ได้ มีแต่ความเงิบงั้นและความไม่ยินดียินร้ายของจักรวาลกระนั้นหรือ ตั้งแต่เกิดมาและในส่วนตัวของตนเอง มนุษย์ทั่วทั้งโลกพยายามจะรู้ว่า ทำไมตนจึงเกิดมา

2. พระเยซูเจ้าเสด็จมาในโลก ได้ตรัสอย่างมีอำนาจว่า “เราเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต ไม่มีใครไปเฝ้าพระบิดาได้นอกจากผ่านทางเรา” (ยน 14:6) อัครธรรมทูตเปาโลอธิบายว่า “ในพระคริสตเยซูผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งให้เป็นปรีชาญาณสำหรับเรา ทั้งยังทรงเป็นผู้บันดาลความชอบธรรม ความ

ศักดิ์สิทธิ์และการไถ่กู้ภัยด้วย” (1คร 1:30) ถ้าเช่นนั้นความปรีชาสุขุมของ คริสตชนก็คือองค์พระคริสตเจ้า พระองค์ทรงเป็นสะพานที่ทอดให้มนุษย์ ร่วมชีวิตสนิทกับพระเป็นเจ้า เป็นพระวาจาอันทรงชีวิต ซึ่งอาศัยพระวาจานั้น มนุษย์จึงรู้จักพระเป็นเจ้าพระบิดาของตน และสามารถติดต่อกับพระองค์ เยี่ยมบุตร ธรรมล้ำลึกต่างๆ ซึ่งครอบคลุมชีวิตของมนุษย์ ย่อมสุกใสประจักษ์ แจ้งด้วยความสว่างของพระคริสตเจ้า

เอกสารที่แสดงความปรีชาสุขุมของคริสตชน

3. ความปรีชาสุขุมของคริสตชนไม่ได้เกิดจากการค้นคว้าของมนุษย์ หรือจากการคิดหาเหตุผลของนักปรัชญาเมธี แต่เป็นผลที่เกิดจากการเผย แสดงของพระเป็นเจ้า อัครธรรมทูตเปาโลเขียนว่า “ในอดีต พระเจ้าตรัสกับ บรรพบุรุษของเราโดยทางประกาศกหลายวาระและหลายวิธี ครั้นสมัยนี้เป็น วาระสุดท้าย พระองค์ตรัสกับเราโดยทางพระบุตร” (ฮบ 1:1-2)

ข้อเผยแสดงที่พระเป็นเจ้าประทานแก่มนุษย์ ก่อนพระคริสตเจ้า ประสูติมานั้น มีบันทึกอยู่ในหนังสือ 46 เล่มของพระคัมภีร์เดิม (พันธสัญญา เดิม) ส่วนข้อเผยแสดงที่พระคริสตเจ้านำมาเผยนั้น บรรจุอยู่ในหนังสือ 27 เล่มของพระคัมภีร์ใหม่ (พันธสัญญาใหม่)

คริสตชนถือว่า หนังสือรวมกันทั้งหมดนี้เป็นพระธรรมลิขิตหรือพระ คัมภีร์ที่พึงเคารพและศึกษาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หนังสือพระคัมภีร์ที่ เขียนเหล่านี้แต่งโดยผู้ประพันธ์ ซึ่งได้รับการช่วยเหลือพิเศษที่เรียกว่า “การ ดลใจ” ของพระเป็นเจ้า เพราะเรื่องที่เขากล่าวถึงนั้นมีความสำคัญยิ่ง การ รักษาข้อเผยแสดงของพระเป็นเจ้าไว้ให้ถูกต้องเที่ยงแท้ กับการอธิบาย

ดีความข้อเขียนที่บรรจุข้อเผยแสดงนั้น เป็นภาระหน้าที่ของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นพระเยซูเจ้าได้ตั้งไว้ สำหรับเป็น “พระศาสนจักรซึ่งเป็นหลักและรากฐานของความจริง” (1 ทธ 3:15) การที่พระศาสนจักรถ่ายทอดและสอนข้อเผยแสดงแก่มนุษย์อย่างมีอำนาจนี้แหละ ที่เราเรียกว่า ธรรมเนียมของคริสตชน (Tradition)

4. การเผยแสดงของพระเป็นเจ้านั้น ถ้ากล่าวโดยหลักสำคัญก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงพฤติกรรมและคำสอนที่กล่าวถึงการปฏิบัติของพระเป็นเจ้าต่อมนุษย์ จิตใจของมนุษย์ไม่สามารถจะเข้าใจพฤติกรรมและคำสอนเหล่านั้นโดยลำพังตนเองได้เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตที่เกินสติปัญญา มนุษย์จึงสามารถเห็นแต่สิ่งที่จะใช้เป็นแนวทางเจริญชีวิตและคิดได้เพียงบางๆ เท่านั้น โดยนัยนี้ความจริงแห่งพระคริสตศาสนาหลายข้อจึงเป็น “ธรรมล้ำลึก” หมายความว่า เป็นข้อความจริงศักดิ์สิทธิ์และเร้นลับ ซึ่งเราสามารถรู้ได้อย่างคลุมเครือและอาศัยการเผยแสดง ด้วยความเชื่อที่พระเป็นเจ้าประทานแก่มนุษย์

“ทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์ได้รับการตลใจจากพระเจ้า และมีประโยชน์เพื่อสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนให้ปรับปรุงแก้ไขและอบรมให้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม คนของพระเจ้าจะได้เตรียมพร้อมและพร้อมสรรพเพื่อกิจการดีทุกอย่าง” (2 ทธ 3:16-17)

ธรรมล้ำลึกเรื่องพระเป็นเจ้า

5. คริสตศาสนิกชนรู้ว่ามิใช่พระเป็นเจ้าเดียวทรงชีวิตและเที่ยงแท้ เป็นปฐมเหตุของสรรพสิ่งที่มีอยู่ พระองค์นั้นทรงฤทธิ์ทุกประการดำรงอยู่ในนิรันดรภาพ มีพระทัยเมตตา เป็นผู้ดีพร้อมทุกประการ โดยมีพระสติปัญญา นำพระทัยและพระคุณลักษณะทุกประการ พระองค์อยู่แยกจากโลก เราแลเห็นพระองค์ไม่ได้และไม่สามารถจะเข้าใจว่าพระองค์เป็นอย่างไร แต่พระองค์ก็อยู่ใกล้จิตมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งปวง “พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจและทุกสิ่งให้แก่มนุษย์ทุกคน” (กจ 17:25)

เพราะเหตุนี้มนุษย์จึงสามารถรู้จักพระองค์ โดยอาศัยสรรพสัตว์ที่ฉายให้เห็นพระองค์ในฐานะเป็นปฐมเหตุของชีวิตและเป็นความดีพร้อมของสรรพสัตว์เหล่านั้น ตามที่นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ทั้งๆ ที่พระเจ้าทรงทำให้สิ่งที่รู้ได้เกี่ยวกับพระองค์ปรากฏชัดอยู่แล้ว กล่าวคือ ตั้งแต่เมื่อทรงสร้างโลก คุณลักษณะที่ไม่อาจแลเห็นได้ของพระเจ้า คือพระอาณาจักรนิรันดรและเทพภาพของพระองค์ปรากฏอย่างชัดเจนแก่ปัญญามนุษย์ในสิ่งที่ทรงสร้าง ดังนั้น คนเหล่านี้จึงไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ” (รม 1:19-20)

6. เมื่อรู้ว่ามนุษย์สามารถรู้จักพระเป็นเจ้า และพระเป็นเจ้าก็สถิตอยู่ในใกล้มนุษย์เช่นนี้ คริสตชนก็ยกย่องถือคารวะกิจและศาสนกิจทุกแบบได้อย่างมั่นใจ โดยเห็นเป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระเป็นเจ้าเอาพระทัยใส่สอดส่องมนุษยชาติทั้งสิ้นบังเกิดจากคนๆ เดียวและทวีแพร่ไปทั่วพื้นแผ่นดิน “ทั้งๆ ที่พระเจ้าทรงทำให้สิ่งที่รู้ได้เกี่ยวกับพระองค์ปรากฏชัดอยู่แล้ว กล่าวคือ ตั้งแต่เมื่อทรงสร้างโลก คุณลักษณะที่ไม่อาจแลเห็นได้ของพระเจ้า คือ

พระอานุภาพนิรันดรและเทวภาพของพระองค์ปรากฏอย่างชัดเจนแก่ปัญญา มนุษย์ในสิ่งที่ทรงสร้าง ดังนั้น คนเหล่านี้จึงไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ” (กจ 17:26-28)

7. ชีวิตของพระเป็นเจ้าก็คือความรู้แจ้งและความรักอย่างสุดสิ้นพัน ประมาณ พระเยซูเจ้าได้เผยความไพบูลย์แห่งชีวิตภายในของพระเป็นเจ้า นี้ โดยตรัสเป็นภาพเปรียบเทียบและคำพูดที่ยืมมาจากชีวิตมนุษย์ เพราะความรัก พระบิดาทรงใช้พระบุตรแต่องค์เดียวมาในโลก เพื่อนำมนุษย์ไปหาพระองค์ พระบิดากับพระบุตรทรงใช้พระจิตมาเพื่อให้มนุษย์ศักดิ์สิทธิ์และเป็นลูกของพระเป็นเจ้า เพราะเหตุนี้คริสตชนจึงเชื่อถึงพระบิดา พระบุตรและพระจิต ซึ่งเป็นพระเป็นเจ้าหนึ่งเดียวดำรงอยู่ในสามพระบุคคล ซึ่งมีธรรมชาติพระเป็นเจ้าอย่างเดียวกัน เป็นเรื่องที่เหลือวิสัยที่มนุษย์จะอธิบายชี้แจงให้เข้าใจลึกซึ้งได้เมื่ออยากจะขบคิดธรรมล้ำลึกข้อนี้ แต่ชีวิตของคริสตชนจะเข้มแข็งก็ด้วยธรรมล้ำลึกข้อนี้เอง เพราะสามพระบุคคลแต่ละองค์เป็นผู้ช่วยให้มนุษย์รอด

8. อัครดลิกซึ่งเรื่องมีสามพระบุคคลในพระเป็นเจ้านั้น เป็นเรื่องที่ไม่สามารถอธิบาย เพราะเกินสติปัญญามนุษย์ที่จะเข้าใจได้ แต่เทววิทยาของคริสตชนได้คิดหาตัวอย่าง ที่มนุษย์ค้นและพอจะเอาชีวิตของพระเป็นเจ้ามาเปรียบได้ เช่น เอามาเปรียบเทียบกับกำลังในตัวมนุษย์ระหว่างดวงจิตที่ “คิด” กับดวงความคิดที่ “เกิด” ขึ้น เพราะเหตุนี้พระบุคคลที่สองในพระตรีเอกภาพจึงเรียกเป็น “พระบุตร” ของพระบิดา หรือ “พระวจนาตถ์” ส่วนพระ

บุคคลที่สามถือว่าเป็นความรักระหว่างพระบุคคลทั้งสอง เราจึงมักเรียกพระจิตว่าเป็นองค์ความรัก

จินตทวิคริสตชนโบราณผู้หนึ่งประพันธ์ไว้ว่า “ท่านอาจจะนึกเห็นพระอาทิตย์เป็นรูปหมายถึงพระบิดา นึกถึงความสว่างเจิดจ้าของดวงอาทิตย์เป็นรูปหมายถึงพระบุตร และนึกเข้าใจความร้อนแรงของดวงอาทิตย์เป็นรูปหมายถึงพระจิต แต่ถึงเช่นนี้ ก็เป็นของอันเดียวกัน ใครเลยจะสามารถอธิบายสิ่งที่เข้าใจไม่ได้ (นักบุญเอเฟรอม)

ธรรมล้ำลึกของการสร้างสรรค์

๑. พระเป็นเจ้าทรงเป็นต้นกำเนิดของทุกสิ่ง อย่างไรก็ตามก็ดีสิ่งสร้างนั้นมีเป็นชั้นๆ ซึ่งสูงขึ้นเป็นลำดับ คือจากวัตถุเบื้องต้นผ่านสิ่งที่เป็นอินทรีย์และมีชีวิต จนถึงขั้นที่มีชีวิตฝ่ายจิตเรียกว่ามนุษย์และบนขั้นสุดท้ายก็มีที่เป็นจิตล้วน เรียกว่า ทูตสวรรค์ (เทวดา) ไม่ว่าสิ่งใดที่ดำรงอยู่ ก็เป็นสิ่งที่พระเป็นเจ้าสร้างมา พระเป็นเจ้าทรงเนรมิตสิ่งต่างๆ มา ก็เพื่อให้มีส่วนร่วมในความดีพร้อมและในความรักของพระองค์ ในพระคัมภีร์ตั้งแต่หน้าแรกๆ กล่าวถึงกำเนิดของจักรวาล และมนุษย์ซึ่งพระองค์เป็นผู้สร้างแต่ผู้เดียว เป็นอุปมาโวหารธรรมดากันแต่ลึกซึ้งมาก

การที่พระเป็นเจ้าให้กำเนิดแก่สิ่งต่างๆ โดยให้เกิดขึ้นจากความดีพร้อมของพระองค์นั้น เราเรียกว่า “เนรมิต” พระคัมภีร์อธิบายอาณาจักรอมตะโดยกล่าวว่า พระเป็นเจ้าทรงเนรมิตด้วยพระวาจาของพระองค์ พระคัมภีร์ยังกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่งที่ยิ่งสร้างนั้นดีมาก” (ปฐม 1:31) หมายความว่าทุกสิ่งที่พระเป็นเจ้าสร้างนั้น ล้วนเป็นสิ่งดีอยู่ในตัวของ

มันเอง ข้อเผยแสดงของพระเป็นเจ้าไม่บอกว่าจักรวาลและมนุษย์ชาติ ได้
เจริญขึ้นด้วยวิธีใดและไม่บอกว่าทฤษฎีเรื่องวิวัฒนาการซึ่งวิทยาศาสตร์สมัย
นี้มองเห็นราวๆนั้น มีคุณค่าหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีที่กล่าวนี้สอดคล้อง
กับทัศนะของพระคัมภีร์ ซึ่งถือว่ามนุษย์มาเป็นลำดับสุดท้ายในบรรดาสิ่ง
ต่างๆที่พระเป็นเจ้าสร้างมาในโลก

10. พระเป็นเจ้าทรงประเสริฐกว่าโลกและมนุษย์อย่างสุดที่จะ
ประมาณได้ เป็นผู้แตกต่างกับโลกและมนุษย์อย่างหาที่เปรียบมิได้ แต่ถึง
กระนั้น พระองค์ก็มีใจที่จะสนใจใยดีต่อมนุษย์ตรงกันข้ามพระองค์อยู่กับสิ่ง
สร้างทั้งหลาย ทรงบำรุงรักษาให้ดำรงอยู่และคอยนำทางไป สนิทใกล้ชิดกับ
มนุษย์ ยิ่งกว่ามนุษย์ใกล้ชิดกับมนุษย์เองเสียอีก สิ่งที่พระเป็นเจ้าทรงสร้าง
มาทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์เป็นดังกระจกสะท้อนให้เห็นพระปรีชา
ญาณ และความยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้า ตามที่กล่าวในหนังสือเพลงสดุดีว่า

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย
พระนามของพระองค์ ช่างยิ่งใหญ่ทั่วแผ่นดิน
คำสรรเสริญพระองค์ขึ้นไปถึงฟากฟ้า
เมื่อข้าพเจ้าแหงนมองท้องฟ้า ซึ่งนี้พระหัตถ์บรรจงสร้างไว้
มองดูเดือนดูดาวที่พระองค์ทรงประดับไว้อย่างมั่นคง
มนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงทรงระลึกถึงเขา
บุตรแห่งมนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงต้องทรงเอาพระทัยใส่
ถูกแล้ว พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ให้ด้อยกว่าทูตสวรรค์เพียงน้อย
นิด

ประทานความรุ่งโรจน์และเกียรติยศให้เป็นเสมือนมงกุฎประดับ
ศิโรตม์

ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นเจ้านายของผลงานทั้งหมดจากฝีพระหัตถ์
และทรงวางสรรพสิ่งไว้ใต้เท้าของเขา

ฝูงแพะแกะ และปศุสัตว์ทั้งปวง

รวมทั้งสัตว์ป่าทั้งหลาย” (สดด 8:1,4-7)

ความยิ่งใหญ่และความน่าสมเพชของมนุษย์

11. ความยิ่งใหญ่ของมนุษย์อยู่ตรงที่มนุษย์สามารถทำให้สิ่งที่พระ
ทรงสร้างมาสมบูรณ์ดียิ่งขึ้น และชักจูงไปหาพระเป็นเจ้าของเจ้าซึ่งเป็นจุดหมาย
ปลายทางและเป็นเจ้านายของทุกสิ่ง พระเป็นเจ้าของโปรดให้มนุษย์มีสติปัญญา
และเจตจำนงอิสระ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงอำนาจอธิปไตยของมนุษย์
เพราะถ้าจะรักพระองค์ ก็ต้องรักโดยสมัครใจเท่านั้น จึงจะเป็นที่สบพระทัย
พระองค์

การที่มนุษย์มีเสรีภาพที่จะจงใจขัดสู้พระเจ้าได้ง่ายๆ เท่ากับ
สามารถจะอ่อนน้อมต่อพระองค์นั้น ต้องนับเป็นธรรมล้ำลึกที่เข้าใจยากแต่
ประสบการณ์แสดงว่าเรื่องนี้เป็นไปได้ และพระคัมภีร์ก็ยืนยันว่าเรื่องนี้ได้
อุบัติเป็นไปแล้ว นับเป็นโศกนาฏกรรมสำคัญที่ทำลายความเป็นระเบียบของ
มนุษยชาติและประวัติศาสตร์ บิดามารดาคนแรกของมนุษย์ ซึ่งพระเป็นเจ้าของ
สร้างมาเพราะรักและเพื่อให้ไปถึงพระองค์นั้น ได้ติดกบฏต่อพระองค์เพราะ
ความเย่อหยิ่ง และความเห็นแก่ตัวตั้งตัวเองขึ้นเป็นผู้วินิจฉัยความดีความชั่ว
และผู้ทำทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของตน นี่แหละคือความหมายของเรื่องที่เราเป็น

คำเปรียบเทียบกับให้เข้าใจ หมายถึงความผิดของมนุษย์คู่แรก คืออาดัมและเอวา ในตอนแรกของพระคัมภีร์

12. ดังนั้นมนุษย์ชาติทั้งมวลจึงพากันพินาศไปตามความผิดของบิดามารดาเดิม พระคัมภีร์เล่าว่ามนุษย์คู่แรกเป็นคนดี มิใช่ในความหมายว่าดีอย่างที่ใครๆ ในโลกเป็นโดยธรรมชาติเท่านั้น แต่ในความหมายว่าเขาเป็นคนศักดิ์สิทธิ์เต็มเปี่ยมไปด้วยพระคุณของพระเป็นเจ้า กับดำรงสนธิด้วยชีวิตและมิตรภาพกับพระองค์ ความศักดิ์สิทธิ์กับการมีชีวิตร่วมสนธิกับพระเป็นเจ้านั้นแหละที่ได้ถูกทำลายสูญเสียไปเพราะความผิดแรกของบิดามารดาเดิมของเรา มนุษย์เปรียบเหมือนนกปล้นจั่นเนื้อประดาตัว และต้องกระวนกระวายทั้งภายในใจตนเองทั้งในการติดต่อกับโลกภายนอก

บาปประการแรกนั้นได้หวนเชื่อการคิดกบฏลงในจิตใจของมนุษย์ และทำให้สติความคิดขัดสับสนกับเจตจำนง ความสับสนวุ่นวายในโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความตาย ต้องนับเป็นผลที่เกิดขึ้นเพราะบาปนี้ อัครธรรมทูตเปาโลยืนยันว่า “บาปเข้ามาในโลกเพราะมนุษย์คนเดียว และความตายเข้ามาเพราะบาปนั้นใด ความตายก็แพร่กระจายไปถึงมนุษย์ทุกคนเพราะทุกคนทำบาปนั้นนั้น” (รม 5:12) เพราะเหตุนี้ซาตาน คือทูตสวรรค์ (เทวดา) ที่ได้กบฏต่อพระเป็นเจ้า และได้เป็นผู้ชักนำให้บิดามารดาเดิมของเราถูกทดลองใจนั้น จึงได้กลายเป็นไปตามที่พระเยซูเจ้าเรียกว่า “เจ้าแห่งโลกนี้”

13. ที่กล่าวมานี้มิได้หมายความว่า มนุษย์และโลกได้กลายเป็นสิ่งชั่วช้าจนถึงแก่น แต่ยังคงเป็นสิ่งสร้างของพระเป็นเจ้าจึงยังมีพื้นฐานที่ดีอยู่

พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ทรงเนรมิตทุกสิ่งให้ดำรงคงอยู่ บรรดาสิ่งสร้างในโลกล้วนมีอยู่เพื่อชีวิต” (ปงฐู 1:14) แม้เมื่อทำผิดครั้งแรกแล้ว มนุษย์ก็ยังสามารถประกอบความดีได้ และเป็นอิสระที่จะยอมหรือไม่ยอมให้ธรรมชาติฝ่ายต่ำชักพาไป โดยที่บางครั้งต้องขึ้นตัวอย่างยากลำบาก เขายังมีความคิดถึง ยังต้องการพระเป็นเจ้าและต้องการชีวิตที่ไม่รู้จักตาย ซึ่งบางครั้งก็เป็นเช่นนั้นโดยเขาไม่รู้สีกตัว นี่แหละคือมูลเหตุที่ทำให้ชนทุกชาติทำการค้นหาเกี่ยวกับศาสนาและทำให้จิตใจของมนุษย์มีความกระวนกระวายอย่างสุดประมาณ เพราะจิตใจนั้นจะไม่รู้จักอิ่มตราบเท่าที่ยังไม่หนึ่งสงบในพระเป็นเจ้า

ธรรมล้ำลึกเรื่องความรอดในพระคริสตเจ้า

14. ถึงแม้มนุษย์ทำผิดแต่แรกเริ่ม พระเป็นเจ้าก็ยังคงรักมนุษย์ตามข้อเผยแสดง พระเป็นเจ้าได้สัญญาแก่มนุษยชาติว่าจะประทานพระผู้ไถ่องค์หนึ่ง ดังนี้ ตั้งแต่ต้นประวัติศาสตร์ของมนุษย์เราก็มองว่าพระเป็นเจ้าจะเสด็จมากอบกู้มนุษย์ จะทรงช่วยเราให้รอดและจะฟื้นฟูงานเนรมิตสร้างของพระองค์เสียใหม่ เพราะเหตุนี้ พระศาสนจักรจึงกล่าวในบทภาวนาบทหนึ่งว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า เมื่อสร้างมนุษยชาติ พระองค์โปรดให้มีศักดิ์ศรีอย่างน่าพิศวง ครั้นเวลาไถ่แล้ว พระองค์ก็ทรงฟื้นฟูอย่างน่าพิศวงกว่านั้นไปอีก” และพระศาสนจักรกล้าเรียกความผิดแรกของมนุษย์ว่าเป็นความผิด “ที่มีบุญ” เพราะได้เป็นเหตุให้เราได้พระผู้ไถ่ผู้ล้ำเลิศ คือองค์พระคริสตเจ้า

15. พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นทั้งศูนย์กลางและผู้สร้างประวัติแห่งความรอด ตามแผนการของพระเป็นเจ้าประวัติของมนุษยชาติรวมจุดมาที่พระองค์ ทุกสิ่งจะต้องรื้อฟื้นให้กลับมีชีวิตในพระองค์ ประวัติแห่งความรอดนั้น เป็นประวัติเล่าเรื่องความรักอย่างเพียรอดทนและถือสัตย์ของพระเป็นเจ้ากับเล่าเรื่องความโลเลเหลวไหลของมนุษย์ พระคัมภีร์บรรยายให้เราเห็นพระทัยดีของพระเป็นเจ้าต่อมนุษยชาติ เมื่อกล่าวถึงการทำพระสัมพันธ์ไมตรีหลายครั้งหลายหน ทุกครั้งที่ทำพระสัมพันธ์ไมตรี พระเป็นเจ้าสัญญาจะประทานความรอด และเหมือนกับผูกมัดพระองค์ว่าจะรักษาคำสัตย์ต่อมนุษยชาติ ทั้งมวล ครั้งแรกพระองค์ทรงสัญญากับอับราฮัม ต้นตระกูลของชนชาติยิว ต่อไปทรงสัญญากับโมเสสผู้ตั้งกฎหมายและกอบกู้ชาวยิวว่าจะให้ความปกป้องคุ้มครองเป็นพิเศษ

16. ที่สุดพระเป็นเจ้าได้เสด็จมาถึงมนุษยชาติอย่างประหลาดมหัศจรรย์ กล่าวคือ พระบุตรแห่งพระเจ้าได้รับเอาธรรมชาติมนุษย์อย่างแท้จริงด้วยพระองค์เอง โดยถือกำเนิดจากพระนางพรหมจารีมารีอา ตามน้ำพระทัยของพระบิดาและด้วยพระฤทธานุภาพของพระจิต ด้วยประการฉะนี้ พระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรของพระนางมารีย์ จึงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ตามที่นักบุญยอห์น กล่าวว่า “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียวเปี่ยมด้วยพระหรรษทานและความจริง” (ยอห์น 1:14)

17. การร่วมชีวิตสนิทระหว่างพระเป็นเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งความชื่นชม และความหวังอันไม่รู้จักเหือดแห้งสำหรับมนุษยชาติทั้งมวลนั้น ได้เป็นอันสำเร็จไปในองค์พระคริสตเจ้าในพระองค์นั้นพระเทวภาพสถิตอยู่อย่างครบบริบูรณ์ และความรักของพระเป็นเจ้าเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่มนุษย์ทั้งหลาย ในพระองค์นั้น พระเป็นเจ้าได้มาแบ่งเอาชีวิตมนุษย์ตลอดจนความหวังและวิตกกังวลในชีวิตทุกอย่างเพื่อจะได้อยู่ในหมู่มนุษย์ เป็นมนุษย์คนใหม่ ซึ่งร่วมสนิทอย่างแท้จริงกับพระเป็นเจ้าและพี่น้องเพื่อนมนุษย์ ในพระคริสตเจ้ามนุษย์ทุกคนสามารถพบความรอดโดยร่วมชีวิตสนิทกับพระองค์ด้วยความเชื่อและประพฤติถือตามแบบชีวิตและพระโอวาทของพระองค์

18. ด้วยการสิ้นพระชนม์ พระคริสตเจ้าทรงทำหน้าที่เป็นสงฆ์และผู้แทนมนุษยชาติทั้งมวล โดยอุทิศถวายชีวิตของพระองค์ เป็นเครื่องบูชาอันเลิศประเสริฐแด่พระเป็นเจ้า การที่พระคริสตเจ้าถวายพระองค์แด่พระบิดา โดยมีความรักและเคารพเชื่อฟังเยี่ยงบุตรนั้น ถือเป็นการฟื้นฟูการร่วมสนิทซึ่งได้เสียไประหว่างพระเป็นเจ้ากับมนุษย์ “มวลมนุษย์กลายเป็นคนบาปเพราะความไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวหนึ่งใด มวลมนุษย์ก็จะเป็นผู้ชอบธรรม เพราะความเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวหนึ่งนั้น...ที่ใดบาปทวีขึ้น ที่นั่นพระหรรษทานก็ยิ่งทวีขึ้นมากกว่า” (รม 5:19-20)

19. แต่พระเยซูเจ้าได้กลับเป็นขึ้นมาจากความตาย และการกลับเป็นขึ้นมาของพระองค์นั้น ถือเป็นการชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุดในทุกสมัย “ความตายเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน” ในฐานะเป็นหัวหน้าและผลแรกเกิดแห่ง

มนุษย์ชาติใหม่ บัดนี้พระเยซูนำมนุษย์ทุกคนไปถึงพระเป็นเจ้าอย่างแน่นอน และให้ความมั่นใจว่าจะได้กลับเป็นขึ้นมาแบบเดียวกับพระองค์ เพราะอัครทูตซึ่งเรื่องพระเยซูเจ้ากลับเป็นขึ้นมาได้สำเร็จเสร็จสิ้นไปในธรรมล้ำลึกเรื่องพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ กล่าวคือพระเยซูเจ้าได้เอาพระธรรมชาติมนุษย์ที่ได้รับการยกย่อง เข้าไปในพระเกียรติมงคลของพระบิดา พระคริสตเจ้าเป็นผู้แทนมนุษย์ชาติทั้งสิ้น ต่อหน้าพระเป็นเจ้า เป็นผู้เสนอวิงวอนและเป็นคนกลาง ในฐานะเป็นประมุขประจำการของพระเป็นเจ้า พระองค์เสนอความไฝ่ฝัน น้ำตา และความปรารถนาที่จะนำเรากลับไปสู่พระบิดา พระองค์ประทานพระจิต และพระคุณทุกชนิดแก่ประจำการของพระองค์

พระจิตกับความรอดของแต่ละคน

20. พระเยซูเจ้านำความรอดมาถึงมนุษย์ ก็โดยอาศัยที่มนุษย์มีความเชื่อ ความเชื่อคือการยึดมั่นอย่างฝังจิตฝังใจในพระเป็นเจ้าและพระคริสตเจ้า ผู้ที่มีความเชื่อ ย่อมได้รับพระจิตที่พระบิดาและพระบุตรประทานให้ พระจิตที่สถิตอยู่ในคริสตชนนั้นทำให้คริสตชนเหมือนมีลักษณะเป็นพระเจ้าและร่วมสนิทกับพระเยซูคริสตเจ้าและพระบิดาโดยมีชีวิตร่วมกัน และจะร่วมอย่างสนิทสมบูรณ์เมื่อตายแล้ว ตามพระวจนะที่พระคริสตเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะปฏิบัติตามวาจาของเรา พระบิดาของเราจะทรงรักเขา พระบิดาจะเสด็จพร้อมๆกับเรามาหาเขา จะทรงพำนักอยู่กับเขา” (ยน 14:23)

การที่พระจิตสถิตอยู่ภายในตัวมนุษย์นั้น ไม่ได้ทำให้พระเป็นเจ้ากับสิ่งสร้างเป็นตัวบุคคลเช่นเดียวกัน องค์พระจิตไม่ได้กลืนบุคลิกลักษณะของตัวมนุษย์ให้หายไป มนุษย์ยังคงเป็นสิ่งสร้างที่อ่อนแอยังรู้จักถูกล่อลวงให้

ทำผิดอยู่ แต่พระจิตสามารถรักษาเขาให้หายจากความอ่อนแอทางใจ และช่วยให้พ้นจากความเปิ่นทาสต่ออราคะตัณหาและความเห็นแก่ตัว โปรดให้มีพลังกำลังใจและความหวัง ซึ่งเป็นผลจากการที่พระเป็นเจ้าสถิตอยู่ พระจิตส่องสว่างให้เขาเดินตามทางแห่งความดี และทำให้เขาเกิดความรู้สึกใน “ความรัก ความชื่นชม ความสงบ ความอดทน ความเมตตา ความใจดี ความซื่อสัตย์ ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง” (กท 5:22-23) เพราะเหตุนี้แหละ คริสตชนจึงวิงวอนขอพระจิตช่วย โดยถือเป็น “พระอาคันตุกะ” ของตน

อาศัยพระพรของท่านของพระเป็นเจ้าช่วย ความใกล้ชิดกับพระจิตนี้บางครั้งอาจเจริญถึงขั้นสนิท จนฝ่ายที่เป็นมนุษย์ดูประหนึ่งเปลี่ยนแปลงและจมอยู่ในความสว่างแห่งความรักของพระเป็นเจ้านี้เป็นจุดสูงสุดของการบำเพ็ญพรตแบบคริสตชน ซึ่งมีนักบุญหลายองค์บรรลุถึง

21. อาศัยความสว่างของพระจิต คริสตชนอาจมองเห็นความเสื่อมโทรมและความทุกข์เวทนา ซึ่งมนุษย์อาจตกไปถึงได้ ถ้าไม่ปราบธรรมชาติฝ่ายต่ำของตน นักบุญเปาโลระบุความชั่วต่อไปนี้เป็นความชั่วที่ “กิจการของธรรมชาติมนุษย์นั้นปรากฏชัดแจ้ง คือ การผิดประเวณี ความลามกโสมม การปล่อยตัวตามราคะตัณหา การกราบไหว้รูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา การเป็นศัตรูกัน การทะเลาะวิวาท ความอิจฉาริษยา ความโกรธเคือง การแก่งแย่งชิงดี การแตกแยก การแบ่งพรรคแบ่งพวก การเมามาย การสำมะเลเทเมา และอีกหลายประการในทำนองเดียวกันนี้” (กท 5:19-21)

22. การที่พระเป็นเจ้าของเจ้าสถิตอยู่ในวิญญาณและทำให้วิญญาณเปลี่ยนแปลงไปดังนี้ เราเรียกว่า พระหรรษทานศักดิ์สิทธิ์ (หรือ พระหรรษทานเฉยๆ) การพูดถึงใครคนหนึ่งว่าเขาอยู่ในศีลในพรของพระ หรือมีชีวิตของพระคริสต์เจ้าในตัว หรือเป็นลูกของพระ หรือมีพระหรรษทานของพระ ถือเป็นสำนวนพูดสื่ออย่างที่มีความหมายเหมือนกัน สำหรับกล่าวถึงธรรมล้ำลึกเรื่องความรอดของพระคริสต์เจ้า นักบุญเปาโลกล่าวว่า ธรรมล้ำลึกข้อนี้ปิดบังมิให้คนในสมัยก่อนเข้าใจแต่บัดนี้ได้เผยให้เห็นเป็นที่เข้าใจแล้ว “พระคริสต์เจ้าทรงดำรงอยู่ในท่าน ทรงเป็นความหวังเพื่อให้ท่านได้รับความรุ่งเรือง” (คส 1:27) การที่พระเป็นเจ้าของเจ้าสถิตอยู่นี้ กระตุ้นคริสตชนให้ก้าวไปหาพระองค์ด้วยความเชื่อ ความไว้วางใจ และความรัก

ธรรมล้ำลึกเรื่องพระศาสนจักร

23. อาศัยพระคุณของพระจิต คริสตชนได้เข้าไปในประชาคมฝ่ายจิต คือพระศาสนจักร และผู้ที่เป็นศูนย์กลางของพระศาสนจักรก็คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ไถ่มนุษยชาติ พระศาสนจักรรวบรวมบรรดาผู้ที่เชื่อถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ได้รับศีลล้างบาปและเป็นพยานประกาศพระองค์ในโลก โดยร่วมมือในงานความรอดของพระองค์

24. บ่อยครั้งเราเปรียบพระศาสนจักรเป็นร่างกาย ซึ่งมีพระคริสต์เจ้าเป็นศีรษะและพระจิตเป็นวิญญาณ นับเป็นร่างกายที่มีชีวิตและกำลังเจริญเติบโต เรายังเรียกพระศาสนจักรว่า “ประชากรของพระเป็นเจ้าของเจ้า” ที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงไถ่และพระจิตเจ้าทำให้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะพระเป็นเจ้าของเจ้าไม่มีพระ

ประสงค์ช่วยให้มนุษย์รอดเป็นคนๆโดยไม่เกี่ยวพันถึงกันและกัน แต่มีพระประสงค์รวมมนุษย์ให้เป็นประชากรที่จะเป็นสื่อทำให้เกิดเอกภาพ ความหวัง และความรอดสำหรับมนุษยชาติทั้งหมด ทั้งจะเป็นดังเกลือที่ทำให้อาหารทุกชนิดมีรส กับเป็นความสว่างส่องแสงให้กับทุกคน โดยไม่ฝืนความสมัครใจของเขา

มนุษย์ทุกคนได้รับเชิญให้มาเข้าพระศาสนจักร โดยไม่เลือกว่าชาติใด ถือวัฒนธรรมอะไรและเป็นคนชั้นไหน เพราะฉะนั้น พระศาสนจักร จึงภาวนาและทำงาน เพื่อให้มนุษย์ทุกคนมาเป็นประชากรของพระเป็นเจ้า รับพระจิต และฟังพระคริสตเจ้าผู้เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง จะได้ถวายพระเกียรติยศและพระเกียรติมงคลแด่พระบิดาผู้ทรงเนรมิตจักรวาล

25. ถึงแม้ว่าพระศาสนจักรประกอบด้วยมนุษย์ แต่พระศาสนจักรไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ตั้งขึ้นเหมือนสิ่งธรรมดาๆ หากเป็นสิ่งที่พระเจ้าตั้งขึ้น เพราะผู้ตั้งพระศาสนจักรเป็นพระเยซูคริสตเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้า พระเป็นเจ้าเรียกมนุษย์ทั้งหลายให้มาเข้าในพระศาสนจักรอยู่ตลอดเวลา โดยพระจิตดลใจเขาให้มาถือความเชื่อ ดังนั้นการมีชีวิตร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่มีหน้าที่และการทำงานต่างๆกันภายในพระศาสนจักรจึงมิใช่มีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์ แต่มาจากพระเป็นเจ้า

26. ประมุขของพระศาสนจักรคือพระสันตะปาปา ผู้สืบตำแหน่งต่อจากนักบุญเปโตร เป็นรากฐานและเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นได้ว่าประชากรของพระเป็นเจ้าร่วมจิตสนิท และมีความเชื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พระสันตะปาปาประทับอยู่ที่กรุงโรม ไม่มีอำนาจทางการเมืองแต่รับพิตชอบในสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั่วไปของมนุษย์ทุกคนอีกด้วย พระศาสนจักรตั้งอยู่ในภูมิภาคส่วนต่างๆของโลก ปกครองโดยบรรดา พระสังฆราช ซึ่งเป็นผู้สืบตำแหน่งต่อจากอัครสาวก และบรรดาพระสังฆราชก็มีพระสงฆ์ และสังฆานุกร เป็นผู้ช่วยอีกชั้นหนึ่ง

บรรดาพระสังฆราชต้องเคารพเชื่อฟังพระสันตะปาปา และร่วมมือกับพระสันตะปาปา รับพิตชอบในการปกครองพระศาสนจักรสากลด้วย พระสันตะปาปาและบรรดาพระสังฆราชกับพระสงฆ์เป็นผู้ประกาศความเชื่อในหมู่ประชากรของพระเป็นเจ้า เมื่อประกอบพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ ท่านเหล่านั้นก็ประกาศาทพระหรรษทาน เมื่อสอนและทำตนเป็นแบบฉบับ ท่านก็นำทางสัตบุรุษไปด้วยอำนาจที่ได้รับจากพระคริสตเจ้าอำนาจที่กล่าวมานี้ไม่ใช่เป็นการกดขี่บังคับ แต่เป็นการรับใช้ประชากรของพระเป็นเจ้า เพื่อให้เจริญเติบโตและแพร่ขยายไปในโลก

27. พระวาสาเต็มใจร่วมกับนายชุมพาบาลของตน เพื่อแผนการความรอดของพระเป็นเจ้า จะได้ดำเนินไปถึงมนุษย์ทั่วโลกอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น พระวาสาตอบสนองการที่พระเป็นเจ้าเรียกให้มาร่วมมือในภารกิจทั่วไปของพระศาสนจักรโดยอุตสาหกรรมทำงานปรกติในครอบครัว ในธุระการงานและในสิ่งที่มีคุณค่าฝ่ายโลกทุกอย่ง เพื่อจัดสิ่งเหล่านี้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตามแผนการของพระเป็นเจ้า และตามเจตนารมณ์ของพระคริสตเจ้า

28. แต่ผู้ที่อยู่ในพระศาสนจักร มิใช่มีแต่คริสตชนที่มีชีวิตบนแผ่นดินนี้เท่านั้น แต่ยังมีผู้ชอบธรรมและผู้ศักดิ์สิทธิ์อีกเป็นอันมากซึ่งล่วงลับไปแล้วและบัดนี้อยู่กับพระเป็นเจ้า ทุกคนร่วมสนิทกันด้วยการมีส่วนร่วมช่วยเหลือกันอย่างลึกล้ำและลึกกลับ ด้วยการผูกพันกันทางฝ่ายจิตที่ต้องมีชีวิตและความทุกข์สุขร่วมกัน นี่แหละคือสิ่งที่เราเรียกว่า “ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์” หมายความว่าผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ย่อมมีส่วนร่วมในบุญกุศลของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ทุกคนมีส่วนร่วมในพระหรรษทานและของพระคริสตเจ้า และได้รับประโยชน์จากคำภาวนาแห่งพระมารดาของพระองค์ด้วย

29. ในบรรดาสมาชิกแห่งพระศาสนจักรนั้น มีท่านผู้หนึ่งที่เด่นเป็นพิเศษ เพราะได้มีส่วนในงานระยะเริ่มแรกของพระศาสนจักรในการปฏิบัติตามแผนการของพระเป็นเจ้า ท่านผู้นั้นคือ พระนางมารีย์ พระมารดาของพระคริสตเจ้า ตั้งแต่ในวันตรีเมื่อพระเป็นเจ้าได้ทรงพระดำริ จะบังเกิดจากสตรีผู้หนึ่งในโลกนั้น พระองค์ได้ทรงเลือกพระนางมารีย์ให้รับเกียรติสูงสุดนี้ พระองค์มิได้ยกเว้นมิให้พระนางอยู่ในสภาพผิดปรกติธรรมตาของชีวิต แต่ประทานพระหรรษทานให้แก่พระนางตั้งแต่เริ่มชีวิต และไม่ยอมให้พระนางติดมลทินของบาปกำเนิดเลย พระเป็นเจ้าได้ทรงยกพระนางไว้ให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และหามลทินมิได้ และพระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรของพระนางมี “ทุกอย่างเหมือนกับเรา ยกเว้นบาป” ดังที่นักบุญเปาโลเขียนไว้ (ฮบ 4:15)

เมื่อถึงกำหนดเวลา พระเป็นเจ้าได้ถามความสมัครใจของพระนางมารีย์ ในการที่จะทำให้งานของพระจิตได้สำเร็จเป็นไปอย่างมหัศจรรย์ในพระนาง และในการที่จะเป็นมารดาฝ่ายมนุษย์ของพระผู้ไถ่ ตั้งแต่เริ่มเดิมที

คริสต์ชนยกย่องเคารพพระนาง เรียกเป็น “พระมารดาของพระเจ้า” ซึ่งไม่ได้หมายความว่าพระนางเป็นพระมารดาของพระเจ้าในฐานะที่เป็นพระเป็นเจ้า แต่หมายความว่าพระมารดาฝ่ายธรรมชาติมนุษย์ ที่พระเป็นเจ้าได้รับเอาในพระคริสต์เจ้า

พระนางได้ร่วมมืออย่างแข็งขันในการไถ่บาปเยี่ยงผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระเป็นเจ้า ตั้งแต่พระคริสต์เจ้าบังเกิด ตลอดเวลาปฐมวัยและพระชนมชีพเปิดเผยจนถึงสิ้นพระชนม์บนกางเขน พระนางได้มีส่วนร่วมร่วมกับพระคริสต์เจ้าอย่างสนิทใกล้ชิดตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ในโลก เมื่อสิ้นชีวิตไปแล้วพระนางยังมีส่วนร่วมร่วมกับพระองค์ต่อไป

โดยที่เป็นเอกในหมู่สิ่งสร้างทั้งปวงและเป็นแบบฉบับของมนุษย์ทั้งหลาย พระกายของพระนางมิได้เนาเปื่อยเมื่อสิ้นชีวิตแล้ว แต่ได้รับพระเกียรติเช่นเดียวกับพระกายของพระคริสต์เจ้าเมื่อกลับเป็นขึ้นมา เนื่องจากพระนางร่วมชีวิตสนิทกับพระเยซูคริสต์เจ้า รับพระจิตอย่างสมบูรณ์และอ่อนน้อมต่อพระบิดาอย่างครบถ้วน พระนางจึงเป็นแบบฉบับอันดีเยี่ยมสำหรับคริสต์ชน และเป็นมารดาฝ่ายวิญญูณของพระศาสนจักรทั่วไปด้วย

ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรอด

30. เมื่อตรัสถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาสานุศิษย์ พระเยซูเจ้าชอบเปรียบพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแกะ เป็นธารน้ำ เป็นชีวิตและเป็นปังซึ่งเป็นอาหารเลี้ยงเรา พระเยซูเจ้ายังคงประกอบกิจการที่ให้อำนาจและช่วยให้รอดต่อไปในพระศาสนจักร โดยใช้จารีตที่หมายถึงพระหรรษทานและประสาทพระหรรษทานนั้น เครื่องหมายที่รู้สึก

เห็นได้เหล่านี้ พระเยซูเจ้าเองเป็นผู้กำหนด และพระสังฆราชกับผู้ร่วมมือของ พระสังฆราช คือพระสงฆ์กับสังฆานุกร เป็นผู้ประกอบพิธี

เครื่องหมายเหล่านี้ ภาษาคริสตชนเรียกว่า “ศีลศักดิ์สิทธิ์” สำหรับ ศีลแต่ละศีลพระคริสตเจ้าเป็นผู้ประกอบ โดยใช้ศาสนบริกรผู้ได้รับศีลบวช เพราะฉะนั้นศีลเหล่านี้จึงมีประสิทธิภาพทุกครั้ง ผลด้านจิตใจที่เกิดจากศีล เหล่านี้จึงมีประสิทธิภาพทุกครั้ง ผลด้านจิตใจที่เกิดจากศีลเหล่านี้ย่อมสุด แล้วแต่สภาพความเชื่อ ความอ่อนน้อมและความสัจจริงใจของผู้ที่รับศีลนั้น

31. ในศีลศักดิ์สิทธิ์ พระคริสตเจ้าเสด็จมาทรมานมนุษย์ และประทาน พระองค์แก่มนุษย์ โดยประทานพระคุณให้เหมาะสมแก่ทุกกรณีในชีวิต ของเขา มนุษย์เริ่มมีชีวิตด้วยการปฏิสนธิและบังเกิด พระเยซูคริสตเจ้าโปรด ให้มนุษย์เกิดมาสู่ชีวิตใหม่ด้วย “ศีลล้างบาป”

มนุษย์เจริญเติบโตและบรรลुถึงความเติบโตเต็มที่ พระเยซูคริสต เจ้าก็โปรดให้มนุษย์มีชีวิตที่เจริญอย่างเต็มที่ด้วย “ศีลกำลัง”

ชีวิตฝ่ายร่างกายของมนุษย์ต้องการอาหาร อาหารของชีวิตใหม่ก็คือ พระกายอันได้รับพระเกียรติของพระคริสตเจ้าผู้สถิตอย่างลึกลับ ภายใต้อุป ปรากฏภายนอกของปังและเหล้าองุ่นใน “ศีลมหาสนิท”

ชีวิตตามธรรมชาติของร่างกายถูกคุกคามจากโรคภัย และบาดแผล ซึ่งอาจถึงตายได้ ถ้ากำลังร่างกายและฤทธิ์ยาไม่เหนือกว่า การรักษาให้หาย และการบำรุงชีวิตใหม่ให้แข็งแรงก็สำเร็จได้อย่างมีผลด้วย “ศีลอภัยบาป” กับ “ศีลเจิมผู้ป่วย” หมายความว่าด้วยศีลอภัยบาปวิญญูณได้รับการรักษา ให้หายจากบาดแผลของบาป และด้วยศีลเจิมผู้ป่วย พระคริสตเจ้าเสด็จมา

ถึงคนไข้ จำระให้บริสุทธิ์จากร่องรอยของบาปและบำรุงให้แข็งแรงในการ
เผชิญสู้กับความตาย

ครอบครัวและสังคมเป็นเครื่องประกันคำชูความเป็นอยู่ของสมาชิก
แต่ละคนนั้นใด “ศีลบรรพชาและศีลสมรส” ก็เป็นเครื่องประกันคำชูการ
ขยายตัวด้านสังคมของชีวิตใหม่ นั่นนั้นอาศัยอำนาจที่ศีลบรรพชาโปรดให้แก่
สังฆราชและพระสงฆ์ พระคริสตเจ้าทรงเพิ่มพูนทำให้ชีวิตใหม่ดำรงต่อไปใน
ประชากรของพระเป็นเจ้า ซึ่งถือว่าพระสงฆ์เป็นผู้นำทางและผู้สอน ส่วนในศีล
สมรสของคริสตชน ชายและหญิงแต่งงานกันเพื่อช่วยเหลือกันและให้กำเนิด
ชีวิตใหม่ ซึ่งมีอยู่สำหรับรับใช้และรักพระเป็นเจ้าในโลกนี้

ผู้มีมิใช่คริสตชน

32. แม้ว่าศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆเป็นช่องทางปรกิติที่มนุษย์จะได้รับ
ความรอด แต่ถ้าคิดว่าพระเป็นเจ้าทรงจำกัดขอบเขตความรักในการช่วย
มนุษย์ให้รอดเพียงเท่านั้น ก็น่าจะเป็นการหมิ่นน้ำพระทัยของพระองค์เป็น
แน่ เพราะเหตุนี้ คริสตชนไม่ควรจะพิพากษาและกล่าวโทษคนที่อยู่นอกพระ
ศาสนจักร แต่ควรจะแสดงความรัก และช่วยเหลือเขา

คริสตชนย่อมมีความสุขใจที่ได้พบความรอดในพระศาสนจักรและ
โดยเห็นแก่พระคริสตเจ้ายิ่งเชื่อตระหนักว่า พระทัยดีของพระเป็นเจ้าจะ
ประทานความรอดแก่มนุษย์ผู้มีน้ำใจดีและกว้างขวางทุกคน ซึ่งแม้ดูภายนอก
ไม่อยู่ในพระศาสนจักร แต่เจริญชีวิตประพฤติถือตามมโนธรรมตามที่สภา
สังคายนาวาติกันที่ 2 แถลงว่า “พระญาณเอื้ออาทรของพระเป็นเจ้าไม่
ปฏิเสธที่จะประทานความช่วยเหลือที่จำเป็นสำหรับความรอดแก่ผู้ซึ่งไม่รู้จัก

พระเป็นเจ้าอย่างแจ่มแจ้ง โดยไม่ใช้ความผิดของเขา แต่ก็ยังพยายามเจริญชีวิตอย่างเที่ยงตรง อาศัยพระพรพรทานของพระองค์ช่วย สิ่งใดพบเห็นเป็นสิ่งดีและเป็นความจริงในตัวเขา พระศาสนจักรก็ถือว่าเป็นการเตรียมทางไปสู่พระวรสาร และเป็นพระคุณของพระผู้ส่องสว่างให้มนุษย์ทุกคนบรรลุถึงความรอดในที่สุด” (สังฆธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร มาตรา 16)

เพราะเหตุนี้ คริสตชนแท้ต้องรำพึงถึงหน้าที่และเอกลักษณ์ของผู้ที่จะเป็นพยานประกาศให้คนทั้งโลกรู้ถึงพระเป็นเจ้าและความรอดอันเป็นงานที่พระคริสตเจ้ากระทำอยู่ในตัวเขา

ชีวิตนิรันดร

33. เมื่อเชื่อถึงพระคริสตเจ้าและพระจิต คริสตชนก็ได้รับเกียรติเป็นลูกของพระเป็นเจ้า การมีชีวิตร่วมสนิทกับพระเป็นเจ้าในพระคริสตเจ้านี้ ก็คือชีวิตนิรันดรที่อยู่ในตัวเขาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของคริสตชนต้องบำรุงและพัฒนาพระคุณนี้ จนกว่าจะเจริญเต็มที คริสตชนผู้ซื่อสัตย์สิ้นชีวิตลงเมื่อใด พระสัญญาของพระคริสตเจ้าก็เป็นอันสำเร็จไปเมื่อนั้น ตามที่พระองค์ตรัสว่า “พระประสงค์ของพระบิดาของเรา ก็คือทุกคนที่เห็นพระบุตร แล้วเชื่อในพระบุตรจะมีชีวิตนิรันดร และเราจะให้เขากลับคืนชีพในวันสุดท้าย... ผู้ที่เชื่อในเรา ก็มีชีวิตนิรันดร” (ยน 6:40-47) มีแต่ความตายทางฝ่ายร่างกายเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงสภาพทางฝ่ายร่างกายได้ การร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสตเจ้าจะไม่สิ้นสุดลงด้วยความตายเลย ตรงกันข้ามจะกลับปรากฏให้เห็นสักใส่อย่างเต็มที่ เพราะมนุษย์ผ่านจากสิ่งที่ไม่ถาวรในโลกนี้ไปสู่การมีชีวิตฝ่ายจิตที่ดำรงอยู่นิรันดรในพระเป็นเจ้า

34. คำว่า “สวรรค์” หรือ “วิมานสวรรค์” หมายถึงการที่คนจากโลกนี้ไปเจริญชีวิตอยู่กับพระเป็นเจ้า มนุษย์ไม่สามารถที่จะมีความคิดได้ถูกต้องว่า การมีชีวิตอยู่กับพระเป็นเจ้าเป็นอย่างไร เพราะนอกจากไม่รู้อย่างชัดเจนว่านิรันดรภาพคืออะไรแน่แล้ว ยังรู้แต่เพียงเลือนลาง โดยการสันนิษฐานว่า พระเป็นเจ้าทรงสภาพอย่างไร และรู้แต่ในทางลบอย่างเดี่ยวว่าตนเองจะเป็นอย่างไรเมื่อตายแล้ว เพราะฉะนั้น คริสตชนจึงเชื่อตามที่มีการเผยแสดงว่าชีวิตที่อยู่กับพระเป็นเจ้าคือชีวิตที่มีแต่ความสงบสุข ได้เห็นพระเป็นเจ้าอย่างเต็มที่ และได้ร่วมในความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์ ที่นักบุญเปาโลเขียนไว้ว่า “เราจะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป จงใช้ถ้อยคำเช่นนี้ปลอบใจกันเถิด” (1 ธส 4:17-18)

35. ข้อเผยแสดงยังกล่าวว่า เมื่อเราตายแล้ว อาจมีอันเป็นไปได้ อย่างหนึ่ง คือตกนรก ผู้ที่รู้ตัวดีที่กำลังทำอะไรอยู่ ไม่ยอมรับพระวาจาของพระคริสตเจ้า และไม่ยอมรับความรอดที่พระองค์นำมาโปรด หรือผู้ที่ได้รับพระวาจาของพระองค์แล้ว แต่ยังไม่เจริญชีวิตและประพฤติฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์ หรือขัดต่อมโนธรรมของตนอยู่ตลอดเวลา ผู้นั้นจะไม่บรรลุถึงความสงบสุข และจะต้องรับทุกข์ตรอมตรมอยู่ห่างไกลจากพระเป็นเจ้าตลอดกาล พระคัมภีร์เรียกสภาพเช่นนี้ด้วยคำอันน่าสะพึงกลัวว่า “ตายครั้งที่สอง” แน่แน่นอนไม่มีมนุษย์คนใดจะตัดสินได้ว่ามีใครได้รับความทุกข์เช่นนี้หรือไม่ พระเป็นเจ้าเท่านั้นทรงทราบว่า มีคนต้องรับทุกข์เช่นนี้หรือไม่ และเป็นผู้ใดบ้าง

36. ข้อเผยแสดงยังพูดแย้งถึงสภาพอีกอย่างหนึ่ง คือ สภาพของคน ที่ไม่ถึงกับถูกแยกขาดจากพระเป็นเจ้าเมื่อตายแล้ว แต่ยังไม่สมควรจะไปอยู่ร่วมสนิทกับพระองค์อย่างสมบูรณ์ สภาพเช่นนี้ เราเรียกว่า “ไฟชำระ” คือ สภาพที่ต้องชำระตัวให้สะอาด ก่อนที่จะได้มีชีวิตร่วมสนิทอย่างสมบูรณ์กับพระเป็นเจ้าคริสตชนภาวนาอุทิศแก่วิญญาณเหล่านี้เพื่อให้เขาหลุดพ้นจากความผิด

37. ที่สุด ตามแผนการของพระเป็นเจ้า ประวัติศาสตร์จะต้องสิ้นสุดลง พระเยซูคริสตเจ้าจะเสด็จกลับมาในโลกนี้อีกอย่างทรงเกียรติรุ่งโรจน์และให้เราเห็นได้ ไม่มีใครทราบว่าพระองค์จะเสด็จมาวันใดและเวลาใด เรื่องนี้เป็นความลับเกี่ยวกับเวลาในอนาคต ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดสามารถล่วงรู้ได้ แต่คริสตชนก็เชื่อมั่น และความลับนั้นกระตุ้นให้พระศาสนจักรคอยเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา คริสตชนต้องมีใจเร้าร้อน และพร้อมที่จะต้อนรับพระคริสตเจ้าอยู่ทุกวันเวลา

38. เวลานั้นแหละ มนุษย์จะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางของตนในพระเป็นเจ้า และจะบรรลุถึงเกียรติมงคลที่ตนได้ถูกสร้างมาได้รับนั้น ภาษาของมนุษย์ไม่สามารถที่จะบรรยายเรื่องที่อยู่เหนือธรรมชาติมนุษย์ได้ แต่พระคัมภีร์ก็ได้อธิบาย โดยใช้ภาพพจน์และสัญลักษณ์หลายอย่าง เช่น อธิบายว่า มนุษย์ทุกคนจะกลับเป็นขึ้นมา และผู้ชอบธรรมจะอยู่ในสภาพรุ่งโรจน์เหมือนอย่างพระคริสตเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์ชีพ โดยจะมีร่างกายสุกใสเปล่งปลั่ง ไม่มีสิ่งขาดตกบกพร่องใดๆของชีวิตในโลกนี้ ทั้งจะแสดง

บุคลิกลักษณะของแต่ละคนออกมาอย่างงามพร้อมไม่ต้องสงสัยเลยว่า
สำหรับผู้ชอบธรรม ความชื่นชมยินดีและเกียรติมงคลจะมีมากน้อยตามส่วน
ที่เขาได้รับพระคุณของพระเจ้า และตามส่วนที่เขาได้สนองตอบพระคุณเหล่านี้นั้น

เมื่อโลกซึ่งมีมลทินบาปและความตายดับสูญไปแล้ว “ฟ้าใหม่และ
แผ่นดินใหม่” (วว 21:1) “พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าส่องแสงเหนือนคร” (วว
21:23) “เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงเป็นทุกสิ่งในทุกคน” (1คร 15:28)

